

Immanuel, Bůh s námi

(bohoslužby v Javorníku 26.12.2023)

Čtení: Mt 1. 18-25

Text: Fp 2,5-11

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“
(Fp 2,5-11)

Bratři a sestry, milí přátelé,

slavíme Vánoce. Potřebujeme slavit. Někdo řekl, že život bez svátků je jako dlouhá túra bez hospod na cestě. Člověk potřebuje do té dlouhé řádky všedních dnů zařadit i dny sváteční.

Slavíme Vánoce. A nebo spíš iluzi Vánoc? Vánoce jako svátky klidu, pohody, hojnosti, bezkonfliktnosti. Svátky rodinné pohody. Možná je za tím romantická iluze a možná oprávněná touha po harmonických naplněných vztazích. Jenomže takové Vánoce vůbec nemusí dopadnout podle našich představ. Takové Vánoce se můžou stát maskou, přetvářkou. A vlastně můžou způsobit pěknou frustraci. Frustraci ze života, který ve skutečnosti ani zdaleka nemusí být tak krásný. Stačí, když vám do nich vstoupí nemoc. A ani to nemusí být tak vážná nemoc. A jak vám dokáže zkomplikovat vaši představu o Vánocích! A jsou i horší věci s kterými se musíme vyrovnávat. Žijeme ve světě, v kterém je možné nenávidět a bez zábran zabíjet. Dotýká se nás, co se děje kolem. Dotýká se nás to a nevíme si rady. Můžeme vůbec v takové situaci slavit Vánoce?

Navzdory tomu slavíme Vánoce. Potřebujeme nasát vánoční atmosféru. Potřebujeme se povznést. Nemáme rádi plískanice, bláto, břečku a temnotu. Potřebujeme si je provonět a prosvítit. Povznést se, být blíž Bohu. Mít vzhůru srdce. Tak konec konců začíná jeden z liturgických formulářů k Večeři Páně. Vzhůru srdce.

Vzhůru srdce... Člověk chce nahoru, vzhůru, dotknout se nebe, jít za Bohem, k Bohu... A přitom... Immanu.. S námi... El. Bůh. Člověk chce nahoru a přitom Immanuel, Bůh je s námi. Bůh sestupuje za námi. O tom jsou Vánoce. Bůh nečeká až se k němu povzneseme. Až se k němu dost povzneseme. On chce být s námi. On sestupuje za námi. Dolů, mezi nás, tam kde jsme. Tam, kde se nacházíme. Tam, kde se ztrácíme i sami sobě. Tam, kde jsme osamocení. Tam kde nevíme, jak dál. Tam, kde už skoro ani nejsme... Tam všude je s námi... Immanuel. Nečeká až se dost povzneseme. Bůh přichází do těch našich temnot, břečky, bláta a marastu. Bůh přichází do naší tělesnosti. Protože tady chce být s námi. On je tady s námi, v tom našem marastu.

Předevčírem byl svátek Adama a Evy. Je zajímavé právě tyto dva příběhy srovnat. V tom prvním člověk touží být jako bůh. Bůh člověka v zahradě Eden zahrnoval vším dobrým. Jen ze stromu poznání dobrého a zlého mu zakázal jíst. Proč? Protože je chtěl uchránit poznání dobrého a zlého. Chtěl člověka ušetřit zkušenosti se zlem. Na dobré a na zlé se měli dotazovat svého Boha. Jenže člověk naletí pokušiteli na nastraženou léčku. Adam si vzal, co neměl. Toužil po tom, po čem neměl. Ochutnali ze stromu a nestali se bohy. Nestali se moudřími, naopak zjistili, že jsou nazí, ubozí, bídní. Člověk touží být jako bůh. Adam si vzal, co neměl. Toužil po tom, po čem neměl. A přivolal na sebe prokletí.

Ale dnes máme před očima život zaslíbeného Mesiáše. Božího Syna. Toho který byl roven Bohu. *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl (v.6)* Měl na své postavení nárok, a přece na něm netrval. Sám sebe dobrovolně ponižil, zmařil. On, Tvůrce nebe i země, celého vesmíru, stal se člověkem. Člověkem z masa a kostí. Nepřišel jako velký válečník, jako obávaný dobyvatel. Narodil se jako malé bezbranné dítě, které je zcela závislé na pomoci druhých. Ani se nenarodil na nějakém nedostupném místě, někde v paláci ze zlata. Narodil se na místě dostupném všem. Úplně všem. Ve chlévě mezi dobytckem kdesi na předměstí Betléma. Dokážete si představit větší ponížení?

A to ještě není všechno. Celý jeho život byl ponížením. Neměl, kde by hlavu složil. Obklopovali ho hříšníci a celníci. A nakonec zemřel na na kříži. Tehdy vzal na sebe naše prokletí. Tehdy vzal na sebe prokletí člověka. *...sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (v.7-8)* Celý život ukazoval Boha jako milujícího otce. Byl přítelem těch nejponíženějších a nejopovrhovanějších. Odstranil každou překážku, která nás od Boha dělila.

Duše bolavá, duše ztracená, nejsi sama. Immanuel. Přišel za tebou... Nemusíš z těla ven. On jde do těla, do masa, do hmoty za tebou... On pro tebe jde. A nejen pro tebe... Pro nás všechny. Jsme v tom spolu všichni i s ním, celé stádo.

A o tom jsou Vánoce. Že Bůh přichází do těch našich chlévů. Do našich rozhádaných rodin. Do našich závislostí, do našich křiváren, do naší osamělosti. Bůh chce být s námi. Immanuel. On není nedostupný kdesi v nebi. A my se k němu nemusíme nějak dopravovat, povznášet. On je s námi v těch našich každodenních průšvihách, v tom našem marastu, v těch našich temnotách. On chce vstupovat do každé situace našeho života. Jeho se nemusím bát pozvat do svého srdce, do svých trampot a obav. S ním se nemusím bát jít životem ale ani umíráním. Vždyť on jako první z nás vstal po hrozném smrti z mrtvých a otevřel nám cestu k naplněnému životu s Bohem i za hranicí smrti.

Vždyť on je ten, který nejenom prošel tím obrovským ponížením. On je také ten, kterého Bůh vyvýšil nade všechno. On je ten, který svým vzkříšením porazil hřích, ďábla i smrt. On je ten, který odstranil každou překážku, která nás dělila od Boha. *Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, (v.9) aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - (v.10) a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (v.11)* A tento vyvýšený Mesiáš chce být s námi. Tento Mesiáš chce být s tebou. Nejenom o Vánocích, ale každý den tvého života.

A nejen to. Jak je ten krásný starocírkevní hymnus, kterým se dnes zabýváme uvedený? *Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši (v.5)*. I mezi námi má být takové smýšlení jako v Kristu Ježíši. Proto to Pavel Filipským připomíná. A proto to máme slyšet i my dnes. Kristus dokáže měnit srdce i myšlení člověka. Když mu to dovolíme. A pak nejenom že si budeme jistí, že on je s námi a že za námi přichází do těch našich chlévů a do těch našich průšvihů. Ale pak i my smíme jít za druhýma do těch jejich chlévů a průšvihů, do jejich osamělosti a vnášet Boží přítomnost i k nim.

Netvrdím že život bude vždycky jednoduchý. Že nebude nikdy komplikovaný. O tom by mohl vyprávět Josef. Nejdřív se bojí přijmout Marii a její dítě. Až po andělově ujištění má odvalu je přijmout. Přijmout syna, správně pochopit, okomentovat a vyložit, tedy pojmenovat to, co s ním a v něm přichází na svět. Ježíš, Hospodin spasí. A Immanuel, Bůh s námi. Významy jmen se navzájem vysvětlují a tajemně doplňují: Hospodin spasí tak, že je s námi. Hospodin je s námi je tak, že spasí. Obojí se dosud nevídaným způsobem uskuteční v Ježíšově životě. A začíná to tím nečekaným Božím příchodem v nečekaných, chaotických podmínkách.

Netvrdím že život bude vždycky jednoduchý. Že nebude nikdy komplikovaný. Ale co vám můžu dosvědčit Ježíš Kristus vás nikdy neopustí a nikdy se vás nezrekne. A tuto jistotu smíme přinášet i druhým kolem sebe.

Modlitba po kázání:

Pane náš, Kriste Ježíši, děkujeme že ty ses tak ponížil a přišel sem za námi do této naší bídy, do těch našich chlévů. Ačkoliv jsi byl roven Bohu. Děkujeme, že ses pro nás tak ponížil. Děkujeme že jsi vzal na sebe prokletí člověka a přivedl jsi nás k nebeskému Otci. A chválíme tě, protože ty jsi vyvýšený Pán. Amen.

Píseň: EZ 283 – Slunce z hvězdy již vyšlo